

der ikke var nogen Grund til at modsætte sig et saadant Forslag. Paa den anden Side erkendtes det af alle, at de Kreditforhold, hvorom her er Tale, og som en saadan Kreditforening vilde komme til arbejde med, ere væsentlig forskellige fra dem, som vore andre Kreditforeninger have med at gøre, og at det derfor vilde være rigtigt og nødvendigt, at der i forskellige Retninger stilledes Fordringer om mere vidtgaaende Garanti for Foreningens Soliditet, end man har ment at behøve at stille overfor andre Kreditforeninger. I det Forslag, som da Folketinget tilfaldt enedes om, og som blev vedtaget i Samlingen 1890—91, var der følgende indført en Række Bestemmelser, som skulde tjene til at sikre Foreningens Soliditet. Disse Bestemmelser vare i Hovedsagen følgende: For det første, at Aaenens Amortisationstid under ingen Omstændighed maatte være længere end 30 Aar. For det andet, at Medlemmer, som udtraadte af Foreningen ikke maatte faa deres Andel i Foreningens Reservesfond udbetalt før ved den paagældende Series eller Afdelings endelige Afvikling. For det tredje, at der, til Sikkerhed for Obligationsejerne, udefra skulde tilvejebringes en Garantifond, som skulde heste, i alt Fald indtil Foreningens egen opsparede Reservesfond havde naaet en vis Størrelse. For det fjerde, at Foreningen foreløbig ikke maatte udstede et større Beløb af Kasseobligationer end for 10 Mill. Kr., idet man forbeholdt Lovgivningsmagtens Samtykke, hvis Foreningen ønskede at gaa ud over dette Beløb; Hensigten hermed var naturligvis den, at man ønskede at beholde Haand i Hante med Foreningen, hvis den skulde vise nogen Tilbøjelighed til at løbe løbsk. For det femte blev der foreslaaet, at Foreningen skulde indeles i to særskilte Afdelinger, en for større, og en for mindre Gjendomme, idet man mente, at de Arter af Virksomheder, som disse to Afdelinger vilde komme til at omfatte, ere saa væsentlig forskellige, at der kunde være Grund til ikke at sammenblende dem under samme solidariske Ansvar. For det sjette og syvende foreslog man endelig to Forstrifter med Hensyn til de Regler, der skulde følges ved Foreningens Burderinger, nemlig dels den Regel, at der burde tages Hensyn til, om den paagældende Virksomhed var ny, eller om den allerede havde været i Gang gennem et Par Aar og altsaa kunde siges til en vis Grad at have staaget sin Prøve, dels den Regel, at der skulde tages Hensyn til, hvorvidt den paagældende Industri nød Toldbeskyttelse eller ej. Med disse forskellige Rautele-

mente vi her i Folketinget, at Foreningens Soliditet kunde anses for at være saaledes sikret, at man kunde forsvare at give sit Samtykke til dens Drettelse. Lovforslaget gik saa til Landstinget, men det her nedsatte Udvalg fandt, at Loven i den foreliggende Skikkelse ikke egnede sig til at vedtages, og der kom altsaa den Gang ikke videre ud af Sagen. Siden da har Loven hvilet i 1½ Aar. Uden for Rigsdagen har der imidlertid fremdeles været arbejdet paa dens Fremme, og i Aar har nu den højtærede Indenrigsminister taget Sagen i sin Haand og fremsat sit Forslag i Landstinget. Paa tidligere Trin har den ærede Indenrigsminister udtalt forskellige Betæneligheder med Hensyn til Muligheden af en betryggende Ordning af en saadan Kreditforening, navnlig med Hensyn til Banstikligheden ved at fastsætte Regler for Taksationen af Gjendommene. Det Forslag, som den ærede Indenrigsminister fremsatte i Landstinget, var dog i det væsentlige overensstemmende med Folketingets Forslag, og de Betæneligheder, som Ministeren tidligere har næret, maa altsaa anses for at være bortfaldne. Paa to Punkter har Indenrigsministerens Forslag endogsaa opgivet de Garantier, som Folketinget ansaa for onskelige. Det af Ministeren fremsatte Forslag har nemlig udeladt Bestemmelsen om, at der foreløbig ikke maa udstedes Obligationer for mere end 10 Million Kr., og har ligeledes udeladt Bestemmelsen om Inddelingen af Foreningen i to Afdelinger. Til Gængæld er der derimod tilføjet en Bestemmelse om, at Aaen i et enkelt Pant ikke maa overskride 200,000 Kr., en Bestemmelse, som vi under Behandlingen her i Tinget ikke ansaa det for rigtigt at indføre i Loven. Det var en Bestemmelse, som vi den Gang gik ud fra, burde indføres i de Statutter, hvormed Foreningen begyndte sin Virksomhed, men vi fandt det mindre hensigtsmæssigt at optage den i selve Loven.

Under Iste Behandling i Landstinget rejste der sig, som det synes, vægtige Stemmer imod hele Sagen. Ikke desto mindre er dog Resultatet blevet det, som vi se, at Landstinget har ment at kunne tilraade Drettelsen af en saadan Kreditforening. Men ganske vist har Landstinget valgt et helt nyt Grundlag for Ordningen, et Grundlag, der er saa afvigende fra det, som vi tidligere have tænkt os, at jeg ikke ret kan faa Dje for, at det egentlig er den samme Kreditforening, der nu er Tale om. De fleste af de Sitringsbestemmelser, Folketinget indførte, ere blevene udeladte i Landstingets Forslag. Dels ere de to Garantier ude-